REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5863/2024-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Davorki Ćurko Nasić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Damira Čerenšeka, OIB: 24192132185, iz Zagreba, Poljana Jurja Andrassyja 12, kojeg zastupa punomoćnik Frano Bazina, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Porsche leasing d.o.o., OIB: 90275854576, iz Zagreba, Ulica Velimira Škorpika 21, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Stefanović, Krvavica, Bulić i Pletikosa d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 10. rujna 2026., u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 27. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe Ugovora o kreditu br. 15045 od 25. srpnja 2005., sklopljenog između tužitelja Damira Čerenšeka i tuženika Porsche Leasing d.o.o., solemniziranog po javnom bilježniku Ranki Spevec iz Velike Gorice pod brojem OU-891/2005 dana 2. kolovoza 2005., koji dio je sadržan u čl. 5.1. Uvjeta ugovora o kreditu, koji su sastavni dio tog Ugovora, i koji glasi: "Sve novčane obveze koje proizlaze iz Ugovora, ako su izražene u CHF, ispunjavaju se plaćanjem u kunama prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, za CHF vrijedećem na dan plaćanja." te u čl. 6.2. istih Uvjeta koji glasi: "Kamatna stopa, odnosno visina mjesečnih obroka promjenjivi su sukladno točki 9.1. ovih ugovornih uvjeta.".

II Nalaže se tuženiku Porsche Leasing d.o.o. isplatiti tužitelju Damiru Čerenšeku iznos od 727,48 EUR sa zateznim kamatama tekućim na iznos od:
- 3,27 EUR od 16. rujna 2006. do isplate,
- 3,28 EUR od 17. listopada 2006. do isplate,
- 3,25 EUR od 16. studenoga 2006. do isplate,
- 3,26 EUR od 19. prosinca 2006. do isplate,
- 6,78 EUR od 17. siječnja 2007. do isplate,
- 6,76 EUR od 17. veljače 2007. do isplate,
- 6,76 EUR od 16. ožujka 2007. do isplate,
- 6,74 EUR od 17. travnja 2007. do isplate,
- 6,60 EUR od 17. svibnja 2007. do isplate,
- 6,60 EUR od 16. lipnja 2007. do isplate,
- 9,86 EUR od 17. srpnja 2007. do isplate,
- 9,92 EUR od 17. kolovoza 2007. do isplate,
- 9,96 EUR od 16. rujna 2007. do isplate,

- 9,81 EUR od 17. listopada 2007. do isplate,
- 9,82 EUR od 17. studenoga 2007. do isplate,
- 9,93 EUR od 16. prosinca 2007. do isplate,
- 9,99 EUR od 17. siječnja 2008. do isplate,
- 10,04 EUR od 17. veljače 2008. do isplate,
- 10,30 EUR od 18. ožujka 2008. do isplate,
- 10,29 EUR od 17. travnja 2008. do isplate,
- 9,98 EUR od 17. svibnja 2008. do isplate,
- 10,10 EUR od 17. lipnja 2008. do isplate,
- 10,04 EUR od 16. srpnja 2008. do isplate,
- 9,90 EUR od 17. kolovoza 2008. do isplate,
- 9,93 EUR od 17. rujna 2008. do isplate,
- 10,16 EUR od 17. listopada 2008. do isplate,
- 10,70 EUR od 18. studenoga 2008. do isplate,
- 10,51 EUR od 17. prosinca 2008. do isplate,
- 11,05 EUR od 17. siječnja 2009. do isplate,
- 11,18 EUR od 18. veljače 2009. do isplate,
- 11,25 EUR od 17. ožujka 2009. do isplate,
- 11,09 EUR od 18. travnja 2009. do isplate,
- 11,01 EUR od 19. svibnja 2009. do isplate,
- 10,86 EUR od 24. lipnja 2009. do isplate,
- 10,75 EUR od 29. srpnja 2009. do isplate,
- 10,93 EUR od 17. rujna 2009. do isplate,
- 11,05 EUR od 19. rujna 2009. do isplate,
- 10,98 EUR od 20. listopada 2009. do isplate,
- 10,97 EUR od 21. studenoga 2009. do isplate,
- 9,95 EUR od 22. prosinca 2009. do isplate,
- 10,14 EUR od 27. siječnja 2010. do isplate,
- 10,24 EUR od 10. ožujka 2010. do isplate,
- 10,25 EUR od 17. travnja 2010. do isplate,
- 10,57 EUR od 16. lipnja 2010. do isplate,
- 10,43 EUR od 6. srpnja 2010. do isplate,
- 10,57 EUR od 3. kolovoza 2010. do isplate,
- 11,09 EUR od 9. rujna 2010. do isplate,
- 10,91 EUR od 14. listopada 2010. do isplate,
- 11,49 EUR od 16. studenoga 2010. do isplate,
- 11,23 EUR od 30. prosinca 2010. do isplate,
- 11,02 EUR od 25. siječnja 2011. do isplate,
- 11,64 EUR od 24. veljače 2011. do isplate,
- 12,23 EUR od 16. travnja 2011. do isplate,
- 11,82 EUR od 15. svibnja 2011. do isplate,
- 11,97 EUR od 2. lipnja 2011. do isplate,
- 11,59 EUR od 17. lipnja 2011. do isplate,
- 11,81 EUR od 7. srpnja 2011. do isplate,
- 12,64 EUR od 1. rujna 2011. do isplate,
- 12,38 EUR do 12. listopada 2011. do isplate,
- 13,59 EUR od 20. listopada 2011. do isplate,
- 14,20 EUR od 16. prosinca 2011. do isplate,
- 12,62 EUR od 16. veljače 2012. do isplate,
- 12,75 EUR od 6. travnja 2012. do isplate,

- 12,69 EUR od 6. travnja 2012. do isplate,
- 12,85 EUR od 6. travnja 2012. do isplate,
- 69,15 EUR od 6. travnja 2012. do isplate, sve po kamatnoj stopi za razdoblje do 31. prosinca 2007. određenoj člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015., po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, te za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, te sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Porsche leasing d.o.o. isplatiti tužitelju Damiru Čerenšeku iznos od 1.562,23 EUR sa zateznim kamatama tekućim na iznos od:
- 4,11 EUR od 16. rujna 2005. do isplate,
- 5,96 EUR od 16. rujna 2005. do isplate,
- 3,27 EUR od 15. listopada 2005. do isplate,
- 3,74 EUR od 16. studenoga 2005. do isplate,
- 3,36 EUR od 17. prosinca 2005. do isplate,
- 3,12 EUR od 17. siječnja 2006. do isplate,
- 1,23 EUR od 16. veljače 2006. do isplate,
- 0,21 EUR od 16. ožujka 2006. do isplate,
- 4,32 EUR od 18. studenoga 2006. do isplate,
- 0,79 EUR od 17. prosinca 2006. do isplate,
- 10,67 EUR od 17. siječnja 2009. do isplate,
- 13,23 EUR od 18. veljače 2009. do isplate,
- 14,39 EUR od 17. ožujka 2009. do isplate,
- 11,48 EUR od 18. travnja 2009. do isplate,
- 9,98 EUR od 19. svibnja 2009. do isplate,
- 7,36 EUR od 24. lipnja 2009. do isplate,
- 5,31 EUR od 29. srpnja 2009. do isplate,
- 5,29 EUR od 17. rujna 2009. do isplate,
- 7,49 EUR od 19. rujna 2009. do isplate,
- 6,19 EUR od 20. listopada 2009. do isplate,
- 6,11 EUR od 21. studenoga 2009. do isplate,
- 7,19 EUR od 22. prosinca 2009. do isplate,
- 10,24 EUR od 27. siječnja 2010. do isplate,
- 12,26 EUR od 10. ožujka 2010. do isplate,
- 12,44 EUR od 17. travnja 2010. do isplate,
- 18,79 EUR od 16. lipnja 2010. do isplate,

- 16,00 EUR od 6. srpnja 2010. do isplate,
- 18,70 EUR od 3. kolovoza 2010. do isplate,
- 28,92 EUR od 9. rujna 2010. do isplate,
- 25,36 EUR od 14. listopada 2010. do isplate,
- 36,90 EUR od 16. studenoga 2010. do isplate,
- 31,81 EUR od 30. prosinca 2010. do isplate,
- 27,67 EUR od 25. siječnja 2011. do isplate,
- 39,88 EUR od 24. veljače 2011. do isplate,
- 51,41 EUR od 16. travnja 2011. do isplate,
- 43,34 EUR od 15. svibnja 2011. do isplate,
- 46,44 EUR od 2. lipnja 2011. do isplate,
- 38,82 EUR od 17. lipnja 2011. do isplate,
- 43,25 EUR od 7. srpnja 2011. do isplate,
- 59,59 EUR od 1. rujna 2011. do isplate,
- 54,38 EUR od 12. listopada 2011. do isplate,
- 78,49 EUR od 20. listopada 2011. do isplate,
- 90,42 EUR od 16. prosinca 2011. do isplate,
- 59,26 EUR od 16. veljače 2012. do isplate,
- 61,84 EUR od 6. travnja 2012. do isplate,
- 60,60 EUR od 6. travnja 2012. do isplate,
- 63,77 EUR od 6. travnja 2012. do isplate,
- 396,85 EUR od 6. travnja 2012. do isplate, sve po kamatnoj stopi za razdoblje do 31. prosinca 2007. određenoj člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015., po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, te za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, te sve u roku od 15 dana.

IV Odbija se dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 305,14 EUR.

V Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 2.295,52 EUR, sa zateznim kamatama tekućim od 27. listopada 2026. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom 25. srpnja 2005. sklopio Ugovor o kreditu broj 15045, temeljem kojeg mu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 21.247,99 CHF prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF, vrijedećem na dan plaćanja. Tužitelj se, sukladno članku 5. i 6. predmetnog Ugovora, obvezao tuženiku iznos kredita platiti u mjesečnim obrocima plativo u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF vrijedećem na dan plaćanja, uz redovnu kamatnu stopu koja je člankom 6.2. predmetnog Ugovora određena kao promjenjiva, dok je u trenutku ugovaranja iznosila 5,80%, a koja se utvrđuje sukladno članku 9.1. predmetnog Ugovora. Tužitelj se navedeni iznos kredita obvezao vratiti s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom te je preuzetu obvezu po predmetnom Ugovoru u cijelosti ispunio. Međutim, za vrijeme trajanja otplate kredita redovna kamata stopa je jednostranom odlukom tuženika, s početnih 5,80% godišnje, više puta mijenjana na štetu tužitelja, bez pregovaranja, uslijed čega je došlo do razlike u kamatama sadržanima u mjesečnim anuitetima koje je tužitelj otplatio, u odnosu na one sadržane u početnom planu kredita. Slijedom navedenog, smatra da je ništetan dio odredbi članaka 6.2. i 9.1. predmetnog Ugovora, koji se odnosi na način promjenjivosti kamatne stope, jer su iste omogućile tuženiku promjenu ugovorne kamate činiti ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, čime je uzrokovan nepovoljan položaj tužitelja i neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na njegovu štetu, a kamata je postala promjenjiv element na koji tužitelj nije mogao utjecati. Navedena odredba ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, a niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, pa kao takva nije razumljiva prosječnom potrošaču i ne daje dovoljno točne kriterije na temelju kojih bi on mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tog pravnog posla proizlaze. Nadalje, tužitelj tvrdi da mu prilikom sklapanja ugovora nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja CHF, kao i uvećanja mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja, već mu je ponuđen kredit vezan uz valutu CHF kao najpovoljniji kredit s najnižom kamatnom stopom. Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u CHF je tim veći što prosječni potrošač nije mogao znati za rizik tečaja CHF, nego je mislio da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik koji je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju CHF, a k tome je i promjenjiva jednostranom odlukom tuženika. U predmetnom Ugovoru su postojala dva promjenjiva elementa, valutna klauzula vezana uz CHF i promjenjiva kamatna stopa, što ukazuje da se u ovom slučaju radi o nepoštenim ugovornim odredbama, temeljem kojih tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora, niti tijekom otplate nije mogao znati koliko će iznositi njegova kreditna obveza. Da je tužitelj imao saznanja da će mjesečni anuitet porasti do mjere da ugrožava njegovu egzistenciju, nikada ne bi preuzeo takvu obavezu. U odnosu na ugovorne odredbe koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF, istaknuo je i da je odredbom čl. 269. Zakona o obveznim odnosima propisano da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju te da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, dok je odredbom čl. 270. st. 1. ZOO propisano da kada je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakon o zaštiti potrošača, važećeg u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u

pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. istog propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, pojedinačno pregovaralo, ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, te je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. toga Zakona propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive te je odredbom čl. 87. st. 1. istog propisano i da je nepoštena ugovorna odredba ništava. U konkretnom se slučaju, tvrdi tužitelj, radilo upravo o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika, kao trgovca, a o pojedinim ugovornim odredbama se uopće nije niti moglo pojedinačno pregovarati, budući su odredbe ugovora bile već unaprijed formulirane od strane tuženika te ih je on mogao mijenjati kako je htio, jer u samom ugovoru nisu propisani nikakvi parametri o kojima kamata ovisi, dok tužitelj kao potrošač nije imao nikakav utjecaj na njihov sadržaj. Osim toga, tuženik je predmetnim Ugovorom ugovorio nepoštenu odredbu tako da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije tužitelja, kao potrošača, u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Time je, smatra tužitelj, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. Zakona o obveznim odnosima, uzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, sve na štetu tužitelja, kao potrošača. Iz navedenog proizlazi da ugovorne odredbe kojima se glavnica kredita i otplata mjesečnih anuiteta veže uz CHF nisu bile razumljive tužitelju jer tužitelj kao prosječni potrošač ne raspolaže stručnim znanjem pa mu nisu poznati priroda i specifičnosti predmetne valute, a tuženik ga o tome ni na koji način nije informirao. Pozvao se i na presudu Suda Europske unije od 30. travnja 2014. godine u predmetu broj C-26/13u kojoj je navedeno da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u konkretnom slučaju znači, smatra tužitelj, da su mu u Ugovoru morali na transparentan način biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope, kao i valutna klauzula vezana uz švicarski franak, tako da on na temelju jasnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze. Smatra i da, s obzirom na ništetnost navedenih odredbi, ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta, i to kao razliku između iznosa kojeg je preplatio na temelju obračuna tuženika prema promjenjivoj kamatnoj stopi i iznosa koji bi platio prema početnoj stopi od 5,80%, a radi se o preplati u iznosu od 570,45 EUR. Smatra da ima pravo i na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju promijenjenog tečaja na dan plaćanja u odnosu na početni tečaj CHF, po kojoj osnovi tvrdi da je preplatio svoju obvezu za iznos od 1.867,37 EUR, a koji mu je tuženik, primjenom odredbi o stjecanju bez

osnove u obvezi vratiti, kao i platiti mu zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Slijedom navedenog, predložio je da sud utvrdi ništetnima sporne odredbe predmetnog Ugovora, sadržane u točkama 5.1. i 6.2., kojima je ugovoreno ispunjenje obveza iz Ugovora u CHF u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju Raiffeisenbank Austria d.d. koji vrijedi na dan plaćanja, te kojima je ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva sukladno uvjetima iz čl. 9.1. Uvjeta ugovora (koji su tiskani u nastavku osnovnih odredbi Ugovora), kao i da sud naloži tuženiku da mu isplati iznose od 570,45 EUR i 1.867,37 EUR, sve sa zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja pojedinog iznosa do isplate, uz naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja i nedostatka aktivne legitimacije. Naime, smatra da se na zahtjev tužitelja za isplatu primjenjuje se petogodišnji zastarni rok prema pravilima za povrat plaćenog (stečenog) bez osnove, što znači da rok zastare za svaki pojedini obrok počinje teći od dana uplate istoga. Kako je posljednji obrok temeljem Ugovora isplaćen još 2015., a tužba je podnesena u lipnju 2023., smatra da je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, a s obzirom i na to da unutar petogodišnjeg zastarnog roka protiv tuženika nije pokrenut nikakav postupak pred sudom ili drugim nadležnim tijelom koji bi doveo do učinka prekida zastare. Prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja je istaknuo jer osporava primjenu odredbi Zakona o zaštiti potrošača na predmetni ugovorni odnos te s obzirom da tužitelj nije pretrpio nikakvu štetu. Nadalje, ustvrdio je da sve ugovore u okviru svog poslovanja sklapa u dobroj vjeri te u potpunosti informira drugu ugovornu stranu o svim bitnim ugovornim odredbama, pa je osporio da bi se radilo o ništetnim odredbama predmetnog Ugovora, a time smatra i da ne može biti u obvezi išta isplatiti tužitelju. Kada bi se i primjenjivao Zakon o zaštiti potrošača, ukazao je na odredbu čl. 84. istog, koja ne dopušta ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. U konkretnom slučaju, tuženik smatra da su sve odredbe Ugovora jasne, lako razumljive i uočljive, pa da stoga nisu ispunjeni niti osnovni kriteriji za raspravljanje o nepoštenosti takvih odredbi. Osim toga, iste su u skladu sa zakonskim odredbama te, suprotno tvrdnjama tužitelja, ne predstavljaju odredbe kojima bi bila narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Naveo je i da je održavao učestale edukacije svojih prodavača i prodajnih predstavnika te isticao da prilikom sklapanja ugovora s valutnim klauzulama postoji rizik radi promjene tečaja, a na koji tuženik ne utječe, ali korisnici kredita tog rizika moraju biti svjesni. Tuženik je nevezano za bilo koju valutu nudio jednake uvjete za sklapanje ugovora o kreditu te tvrdi da je tužitelj u potpunosti imao mogućnost sklopiti ugovor s valutnom klauzulom u euru, što nije učinio. Navedeno proizlazi i iz činjenice da je tuženik 2005. i 2006., od ukupnog broja sklopljenih ugovora, čak 57,58% sklopio u valuti euro. Nakon što je valjano ugovorena, valutna klauzula ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa, jer se kretanje istog ne može smatrati protivnim Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, pa to ne može valjano ugovorenu valutnu klauzulu i ugovor u cijelosti naknadno učiniti ništetnim, a dodao je i kako je zakonodavac Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, u čl. 19. st. 3. istog, izrijekom isključio već otplaćene kredite. Naime, razlog isključenja već otplaćenih kredita, smatra tuženik, se očituje u cilju zakonodavca kojim je nastojao otkloniti neravnotežu koja je nastala između ugovornih stranaka, a na štetu potrošača, tj. očigledno je kako je zakonodavac smatrao kako korisnici CHF

kredita koji su svoje kredite već isplatili nisu pretrpjeli nikakvu štetu, odnosno kako između potrošača i vjerovnika nije postojala znatna neravnoteža na strani potrošača. Pored činjenice da ga je tuženik informirao o rizicima promjene tečaja, ujedno se radilo o javno dostupnoj i općepoznatoj informaciji koja je sustavno bila objavljivana godinama prije zaključenja predmetnog Ugovora u nizu novinskih članaka i radijskih emisija. Pritom tuženik napominje da tužitelj ničim ne dokazuje da je riječ o unaprijed formuliranom ugovoru koji je sastavljao isključivo tuženik te tvrdi da je upravo na traženje klijenata i zbog zahtjeva tržišta u ponudu uveo i ugovor s valutnom klauzulom u CHF. Niti sam tuženik nije mogao sa sigurnošću iznijeti tvrdnju u kojem će smjeru i do kojeg iznosa rasti tečaj valute, već samo svoje spoznaje o postojanju takvih mogućnosti. Tuženik je osporio i tvrdnje tužitelja kako je odredba o promjeni kamatne stope nepoštena i da promjena ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci samog tuženika te da je on u ugovor uglavio niz nepoštenih odredbi, jer on nije svojevoljno određivao promjenu kamatne stope, već u skladu s točno određenim parametrima koji uopće nisu ovisili o njemu, niti je time tuženik stekao ikakvu korist. Dodao je i da on nije banka, pa ni dioničko društvo, i nema svoj kapital te je bio obveznik plaćanja PDV-a. Do promjene kamatne stope je dolazilo radi zakonskih izmjena Zakona o PDV-u, tj. jer su se stope PDV-a mijenjale na temelju odluke zakonodavca. Naime, kamatna stopa sastoji se od dva dijela, fiksnog i varijabilnog, koji ovisi o kretanju referentne tržišne kamatne stope za određenu valutu, u ovom slučaju LIBOR-a te porezu i drugim davanjima, tako da promjene uopće ne ovise o jednostranoj volji tuženika. Osporio je u cijelosti i visinu zatraženih iznosa. Slijedom svega navedenog, predložio je odbiti u cijelosti tužbeni zahtjev i naložiti tužitelju da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka, s pripadajućim zateznim kamatama.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi uvidom u Sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini od 25. srpnja 2005. (dalje: Sporazum), Ugovor o kreditu broj 15045 od 25. srpnja 2005. (dalje: Ugovor), solemnizaciju, plan otplate, promjenu kamatne stope, promet po kreditu, izračun razlike kamate za kredit, izjavu, ugovore o operativnom leasingu, članak Slučajan odabir CHF kredita kao sredstva za stjecanje neočekivane zarade, izveden je dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku financijske struke Darku Prpiću iz društva Darfin d.o.o. te je saslušan tužitelj.

4. Ocjenjujući u postupku izvedene dokaze, tužbeni zahtjev je utvrđen osnovanim kao pod točkama I-III izreke.

5. Među strankama nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 25. srpnja 2005. sklopili Ugovor o kreditu br. 15045, kojim je tuženik, kao kreditor, stavio na raspolaganje tužitelju, kao korisniku kredita, iznos od 21.247,99 CHF u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb koji vrijedi za CHF na dan plaćanja. Iz sadržaja Ugovora proizlazi da je isti sklopljen radi financiranja troškova kupnje vozila marke Seat, Cordoba fresc 1,4 16V te da je istim ugovorena otplata u 84 mjesečnih obroka, s mjesečnim obrokom u visini od 306,86 CHF i uz godišnju kamatnu stopu od 5,80%, a efektivnu 6,88%. Iz Ugovora proizlazi i da su njegov sastavni dio i Uvjeti Ugovora o kreditu, Inačica: CHF-2005-01, koji su tiskani u nastavku obrasca Ugovora, točkom 5.1. kojih je određeno da se sve novčane obveze koje se proizlaze iz Ugovora, ako su izražene u CHF, ispunjavaju plaćanjem u kunama prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb koji vrijedi za CHF na dan plaćanja te iz točke 6.2. istih proizlazi da je istom ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno točki 9.1. tih Uvjeta, u kojoj nije pobliže navedeno kako se mijenja kamatna stopa, već je neodređeno navedeno da

to ovisi o propisima, uvođenju novih poreza, davanja i pristojbi, kao i promjenama uvjeta refinanciranja.

6. Sporno je radi li se o potrošačkom ugovoru, jesu li nepoštene i kao takve ništetne sporne odredbe Ugovora o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi te je li nastupila zastara tražbine tužitelja.

7. S obzirom da iz iskaza tužitelja koji je sud, kao logičan i uvjerljiv, prihvatio u cijelosti, proizlazi da je tužitelj predmetni kredit podigao radi kupnje vozila koje mu je bilo potrebno za privatne svrhe, proizlazi da je Ugovor sklopio u svojstvu potrošača, kako ga definira odredba čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03), a prema kojoj odredbi je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, pa je neosnovano u tom smislu tuženik prigovorio aktivnoj legitimaciji tužitelja. Nadalje, iz njegovog iskaza proizlazi i da su ga iz autokuće, u kojoj je odabrao vozilo, uputili tuženiku, gdje mu je rečeno da može realizirati povoljan kredit jer su oni imali međusobnu suradnju. Kao najpovoljniji kredit ponuđen mu je onaj s valutnom klauzulom u CHF, u što tužitelj nije posumnjao s obzirom da se tečaj CHF tada nije mijenjao. Nije upozoren ni na kakve rizike vezane za tu valutu i takvu ugovornu odredbu te je iskazao da u slučaju da je imalo sumnjao da će doći do porasta tečaja, ne bi bio sklopio takav ugovor. Bio je svjestan da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, ali mu nije rečeno na koji način i vezano uz koje parametre će se ona mijenjati. Iskazao je i da je ugovor unaprijed pripremljen od strane tuženika na obrascu i da nije bilo pregovaranja o bilo kojoj ugovornoj odredbi, kao i da mu je tijekom otplate rata narasla od početnih 1.400,00 na 2.200,00 kn, zbog čega se obratio tuženiku tražeći moguću konverziju kredita, a što je tuženik odbio rekavši da mu istu nisu dužni ponuditi. Naveo je i da je pročitao Ugovor prije potpisivanja i da je dobio plan otplate te je ustrajao u tome da mu nije rečeno da će doći do promjene tečaja, već da mu je preporučen upravo kredit u CHF, kao onaj koji se najviše sklapa i koji je najpovoljniji, a dodao je i da je ugovorne odredbe razumio kada je pročitao ugovor.

8. U postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača, koji je pokrenula Udruga Potrošač, presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je u tom dijelu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., između ostaloga, je utvrđeno da više banaka (ne i tuženik) u razdoblju od 2003. do 31. prosinca 2008., a koje povrede traju i nadalje, povrijedilo kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristile valutnu klauzulu kojom je vezana glavnica uz valutu CHF (švicarski franak), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je sve imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, utemeljenu na neizvjesnosti iznosa glavnice kredita kojeg je potrošač kao dužnik imao obvezu vratiti banci, te su ista prava povrijedili zaključujući ugovore o potrošačkim kreditima i koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovci, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana

utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa su time u razdoblju do 6. kolovoza 2007. postupile suprotno odredbama tada važećeg ZZP/03 i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007., pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07, dalje: ZZP/07), te suprotno odredbama u pojedinom razdoblju važećeg Zakona o obveznim odnosima.

9. Međutim, utvrđenja suda iz tog postupka ne obvezuju ovaj sud u predmetnom postupku, jer tuženik nije bio obuhvaćen tužbom iz tog postupka, pa je sud ocjenom izvedenih dokaza u svojoj ukupnosti i svakog dokaza zasebno, utvrđivao radi li se o nepoštenoj ugovornoj odredbi predmetnog Ugovora, kojom je otplata mjesečnih anuiteta vezana uz CHF, kao i onoj kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa te je li iste posljedično ništetne.

10. Neosnovano je tuženik prigovorio zastari u dijelu zahtjeva za utvrđenje ništetnosti spornih ugovornih odredbi, jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, sukladno čl. 110. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99, dalje: ZOO/91), koji se primjenjuje s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora.

11. Glede pak osnovanosti ovog dijela zahtjeva, za istaknuti je da je odredbom čl. 81. st. 1. tada važećeg ZZP/03, propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno st. 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da trgovac može dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo (st. 4.), što znači da je teret dokaza ove okolnosti na trgovcu. Sukladno čl. 83. ZZP/03, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, pri čemu, sukladno čl. 84. ZZP/03, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Nadalje, sukladno čl. 87. ZZP/03, nepoštena ugovorna odredba je ništetna, s tim da ništetnost ugovorne odredbe ne povlači ništetnost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe.

12. U postupku je utvrđeno da je predmetni Ugovor sklopljen na standardiziranom, unaprijed pripremljenom obrascu, jer to proizlazi iz iskaza tužitelja, kao i sadržaja samog Ugovora, te da prilikom sklapanja istog nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama ugovora, odnosno da tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj njegovih odredbi, pa tako ni na sadržaj spornih odredbi o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, a za dodati je i da se smatra da se o pojedinoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo, ako je potrošaču omogućeno da intervenira u unaprijed formulirani ugovor, a on to ne prihvati ili ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora. Prema presudi Suda Europske unije od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13, članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički

razumljiva. Tuženik, na kojem je teret dokaza, nije u konkretnom slučaj dokazao da je tužitelj, kao potrošač, mogao utjecati na sadržaj pojedinih ugovornih odredbi definiranih od strane tuženika, kao trgovca, kao i da su sporne odredbe bile u potpunosti razumljive tužitelju, jer nije dokazao da su mu objašnjeni svi rizici sklapanja ugovora s odredbom o valutnoj klauzuli u CHF i istovremeno i odredbom o jednostranom odlukom tuženika promjenjivoj kamatnoj stopi te da su mu objašnjeni parametri o kojima je ta promjena ovisila i način promjene visine kamatne stope, već suprotno proizlazi iz njegovog iskaza, iz kojeg proizlazi i da mu je kao najpovoljniji ponuđen jedino kredit s predmetnom valutnom klauzulom, pa nije od značaja što je tuženik u to vrijeme sklapao i ugovore o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, kako bi to proizlazilo iz priloženih ugovora te vrste. Pritom je za dodati i da je tuženik na ovu okolnost priložio izjavu svog djelatnika Marija Perkovića, koju sud nije posebice ocjenjivao, jer ista nema značaj dokaza u smislu odredbi Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), budući da se svjedoci saslušavaju pred sudom.

13. Dakle, u postupku je utvrđeno da se u konkretnom slučaju tužitelj, kao potrošač, nije bio u mogućnosti pregovarati s tuženikom oko spornih odredbi predmetnog Ugovora, niti mu je tuženik temelju jasnih i razumljivih kriterija objasnio sporne odredbe, odnosno vezano za odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, sadržanu u čl. III Ugovora i dopunjenu točki 5.1. Uvjeta Ugovora, koji su sastavni dio istog i otisnuti u njegovom nastavku, kojima je predviđen povrat kredita u mjesečnim obrocima plativima u kunskoj protuvrijednost po prodajnom tečaju CHF koji vrijedi na dan plaćanja, nije utvrđeno da bi ga upozorio na rizike povezane s takvom odredbom, specifičnosti te valute i na mogućnost značajnije oscilacije tečaja te da HNB tada nije štitila tečaj kune prema CHF, za razliku od eura, sve kako bi on mogao predvidjeti posljedice koje iz toga za njega proizlaze. Nadalje, tužitelju nije bio objašnjen niti način promjene kamatne stope, odnosno uz koje parametre će to biti vezano, već mu je nametnuta odredba kojom tuženik sebi pridržava pravo jednostrano mijenjati kamatnu stopu i sukladno tome visinu mjesečnih obroka, a da se pritom parametri te promjene pobliže ne definiraju, koja odredba je sadržana u točki 6.2. Uvjeta Ugovora. Nadalje, ugovaranje ovakvih odredbi je dovelo do znatne neravnoteže u ugovornom odnosu na štetu tužitelja, kao potrošača, jer on koji nije mogao predvidjeti iznos glavnice koji će u konačnici biti u obvezi vratiti, niti ispitati način promjene kamatne stope, a neravnoteža se očituje i u tome što je ugovor sklopljen s dva promjenjiva elementa, iz čega slijedi da su u pitanju nepoštene i kao takve ništetne ugovorne odredbe. Za dodati je i da nije odlučno što je predmetni kredit nesporno otplaćen, jer se ne radi o zabrani manjeg značaja u smislu čl. čl. 107. st. 2. ZOO/91, što bi imalo za posljedicu da se ništetnost ne može isticati kada je ugovor ispunjen. Nadalje, sukladno odredbi čl. 110. ZOO/91, pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi, slijedom čega taj tužbeni zahtjev nije u zastari, a slijedi i da postoji pravni interes za isti, u smislu odredbe čl. 187. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), s obzirom da je tužitelj istaknuo i posljedični tužbeni zahtjev za povrat stečenog bez osnove.

14. Iz navedenog slijedi da radi o nepoštenim ugovornim odredbama, koje su, sukladno čl. 87. ZZP/03, ništetne, s tim da ništetnost istih ne povlači ništetnost samog ugovora, budući da on može opstati bez njih. Slijedom navedenog, sud je odlučio kao pod točkom I izreke.

15. Sukladno odredbi čl. 104. st. 1. ZOO/91, u slučaju ništetnosti ugovora, odnosno djelomične ništetnosti nekih ugovornih odredbi, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno takvih odredbi, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje, usmjereno na povrat plaćenih iznosa naknade, primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz čl. 371. ZOO/91. Međutim, iako je od dana plaćanja predmetnih iznosa naknade do dana podnošenja tužbe proteklo više od pet godina, potraživanje tužitelja za povrat iznosa naplaćenih naknada nije zastarjelo iz razloga što je on u ovom postupku zatražio da sud sporne odredbe predmetnog Ugovora, na kojima temelji zahtjev za isplatu, utvrdi ništetnima. Ovo s obzirom na pravno shvaćanje zauzeto na 1. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva, koji je konkretno posrijedi, zastarijevanje počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbina tužitelja usmjerene na povrat preplaćenih anuiteta po osnovi obje ništetne odredbe ne počinje teći sve do pravomoćnosti ove odluke.

16. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću iz društva Darfin d.o.o., koji je u svom nalazu utvrdio da je ukupna razlika između iznosa mjesečnih anuiteta prema ugovoru o kreditu, da se kamatna stopa nije mijenjala sukladno odlukama o kamatnim stopama tuženika, i iznosa mjesečnih anuiteta prema obračunu tuženika iznosi 1.051,24 CHF, odnosno kunska protuvrijednost iznosi 5.481,29 kn, a eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi 727,48 EUR. Ukupno razlika u iznosu obroka primjenom tečaja na dan plaćanja, u odnosu na iznose obroka primjenom tečaja na dan početka ugovora, iznosi 11.770,72 kn, za obroke koje je utvrđen više uplaćen iznos, odnosno eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi 1.562,23 EUR. Utvrdio je i da ukupno razlika u iznosu obroka primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznose obroka primjenom tečaja na dan početka ugovora i to za obroke za koje je utvrđen manje uplaćen iznos, iznosi -1.463,88 kn, odnosno eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi -194,30 EUR.

17. Tužitelj nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, niti je istih imao tuženik, te je i sud nalaz i mišljenje prihvatio kao nepristrano i obrazloženo, kao i sukladno pravilima struke.

18. Sukladno utvrđenjima vještaka, tužitelj je podneskom od 8. lipnja 2026. specificirao tužbeni zahtjev tako da je po osnovi ništenosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi zatražio isplatu iznosa 727,48 EUR i to sa zateznim kamatama tekućim na pojedini iznos preplate počevši od prvog sljedećeg dana nakon dana plaćanja do isplate. Time je u tom dijelu preinačio tužbu, jer je tužbeni zahtjev postavio u višem iznosu od onoga u tužbi, kojoj preinaci se tuženik usprotivio, međutim, sud ju je dopustio primjenom odredbe čl. 190. st. 2. i 3. ZPP, jer smatra da je tužitelj tek po provedenom vještačenju mogao precizno postaviti tužbeni zahtjev, pa se radi o neskrivljenoj preinaci, koja je i svrsishodna za konačno rješenje odnosa između stranaka. Nadalje, po osnovi ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, tužitelj je tim podneskom zatražio isplatu iznosa od 1.562,23 EUR sa zateznim kamatama tekućim na pojedini iznos preplate počevši od prvog sljedećeg dana nakon dana plaćanja do isplate, čime je snizio tužbeni zahtjev u tom dijelu u odnosu na onaj iz tužbe, pa s obzirom da to ima značaj djelomičnog povlačenja tužbe te kako se tuženik u roku od 15 dana od primitka tog podneska tome usprotivio, valjalo je u tom dijelu odlučiti o prvobitno postavljenom tužbenom zahtjevu za isplatu iznosa od

1.867,37 EUR. Slijedom navedenog, tužitelju je, temeljem čl. 104. st. 1. ZOO/91, po osnovi ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi dosuđen zatraženi iznos od 727,48 EUR te po osnovi ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli iznos od 1.562,23 EUR, dok je odbijen dio tužbenog zahtjeva po ovoj osnovi u iznosu od 305,14 EUR EUR. Za dodati je i da nije bilo osnove za uračunavanje tzv. negativnih razlika, koje u konkretnom slučaju predstavljaju iznose tečajnih razlika kada je tužitelj plaćao anuitete po nižem tečaju CHF no što je bio u vrijeme plasiranja kredita, jer odredba čl. 108. ZOO/91 propisuje da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti, pa stoga tuženik na čijoj su strani razlozi krivnje za sklapanje takvog ugovora ne može ostvariti pravo na naknadu štete od tužitelja ili isplatu tražbine s osnove tzv. negativne razlike, odnosno u konkretnom slučaju ne postoji osnova da se za navedene negativne razlike umanji po tužitelju preplaćeni iznos. Osim toga, tuženik tijekom postupka nije niti postavio odgovarajući zahtjev glede utvrđenog iznosa negativne razlike, niti je istaknuo procesnopravni prigovor radi prebijanja, pa kraj činjenice da hrvatski pravni sustav ne poznaje prijeboj ex lege, kao niti uvjetni prijeboj, sud nema ovlaštenja samoinicijativno prebiti utvrđenu negativnu razliku od konačno postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja.

19. Dosuđene su mu i zatezne kamate, kako je to tužitelj i zatražio, tekuće od prvog sljedećeg dana nakon dana uplate preplaćenog anuiteta, s tim da su pojedini datumi i iznosi preplate u važećoj valuti navedeni u Tabeli 1. i 2. iz mišljenja vještaka. Tuženik nije u obvezi plaćanja zateznih kamata tekućih tek od dana podnošenja zahtjeva, već od dana stjecanja, s obzirom da je bio nesavjestan, jer je znao, odnosno morao znati da su sporne odredbe predmetnog ugovora protivne prisilnim propisima. Ovo imajući u vidu način njihovog ugovaranja (izostanak mogućnosti pregovaranja od strane potrošača o pojedinačnim odredbama) i moguće posljedice (znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja).

20. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 5. ZPP, a isti je odmjeren primjenom čl. 155. ZPP, kao i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje: Tarifa).

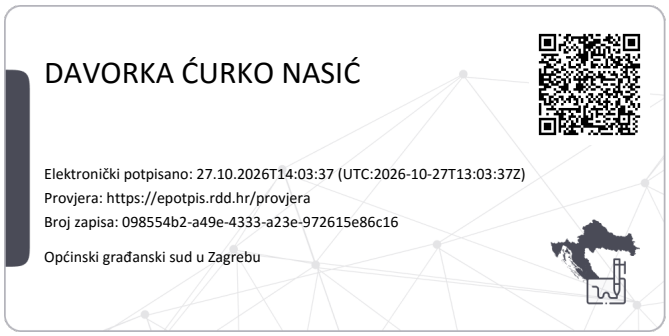
21. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to trošak sastava tužbe po Tbr. 7 toč. 1. (100 bodova), trošak sastava podnesaka od 20. ožujka 2025. i 8. lipnja 2026., oba po Tbr. 8 toč. 1. (2x100 bodova), trošak sastava podnesaka od 16. veljače 2026. po Tbr. 8. toč. 4. (25 bodova), trošak zastupanja na ročištima od 15. svibnja 2025., 15. siječnja 2026. i 10. rujna 2026., sve po Tbr. 9 toč. 1. (3x100 bodova), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude po Tbr. 9. toč. 3. (50 bodova), kao i trošak PDV-a u iznosu 337,50 EUR, zatim trošak vještačenja u iznosu od 400,00 EUR, te pristojbe na tužbu u iznosu od 70,83 EUR i presudu u istom iznosu. Priznat mu je i trošak vještačenja prije pokretanja postupka, jer je isti trošak bio potreban za postavljanje tužbenog zahtjeva, a koji prema računu vještakinje Lidije Jurković iznosi 66,36 EUR.

22. Slijedom navedenog, dosuđena mu je naknada parničnog troška u ukupnom iznosu od 2.295,52 EUR i to sa zateznim kamatama, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP, tekućim od dana donošenja presude pa do isplate.

23. Odluka o visini kamatne stope temelji se na Uredbi o visini stope zatezne kamate (Narodne novine br. 153/04) i čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23).

U Zagrebu, 27. listopada 2026.

Sutkinja:
Davorka Ćurko Nasić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka presude, a koja se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu.

DNA:
- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-419b0**

Kontrolni broj: **01476-8e8dd-1fc7e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.